

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΤΣΑΓΑΝΗΣ

GRAMMENO

Ησουν ομορφη οταν ακουμπησες πανω μου τοτε η μα-
τια σου μια αχτιδα ηλιου γλιστρησε στα ετοιμοροπα συννεφα
ισια γραμμη στο κενο αυτο αυτα που ταχεις δεμενα και σ
εχουν ροη σ οτι βρισκομαι εσυ ε λοιπον και θανατε μεσα σ
αυτα τα φανερα σαν μερες με ειδοποιουν να σε χαρω στην
κινηση σου να σε χαρω σ ερχομο και γυρισμο θα σ αγναντευω
να φτερουγιζεις μ ακολουθια τους τοπους ταπραγματα που
συντυχαμε και μας προσφερθηκαν φιλια ρεματα ε να δηλα-
δη οταν πιανεις το ποτηρι να πιεις νερο ξερω εγω πια και
διαφανος στη βια μου να σε σπαραξω κραυγαζων συ ει και
γω μεσα ενα και το αυτο για να καταλαβω την πετρα εγινα
πετρα

Το φεγγαρι περιοριζεται σ ενα παραθυρο και το χωμα
στις γλαστρες εξω απ το μεγαλο χωμα του τι να την κανω
αυτη τη χαρα και πονο στο ιδιο θεμα λατρεια ειναι ο ανθρω-
πος διχως γλωσσα μ αλλα λογια μα τον ουρανο οι γραμμες
του βλεμματος ειναι λατρεια και το τραγουδι ανεβοκατεβαινει
στο στομα μου δειλο μην ψευτισει αν τα βαλω με τα ποδια
μου θα σωριαστω αναστεναζω και δοκιμαζω τον αλλον θανα-
το παω στο αλλο δωματιο του νεκρου που μοιρολογουν κρα-
τησα απ το βουνο την προσμονη μοναχα τ αλλα τα μεγα-
λωσα και τα στεριωνω αμα με πιστευουν αλλιως τα κραταω
μεσα μου ζαχαρη ειμαι γνωμενος διπλα σε μια γωνια πανω
στην ψαθα χινοπωριατικοπραγμα ηπια λιγο γαλα απ τη
μανα μου τ αλλο απ τα κατσικια μας που ειρωγαν καταπρα-
σινο πρασινο κι επιναν νερο — αποστημα πετρας

Ειδα σε να βγαινεις απ τη θαλασσα και να τεντωνεσαι
στην αμμο ν ανοιγεις τα χερια σου οργυες και καμπυλες
υστερα ν αναπαυεσαι σαν γης στιγμες που σου μιλω και στι-
βομαι στη γλωσσα για τις λεξεις που ναναι οπως θελω ν απλω-
νω το χερι και να πιανομαστε οπως ερχεται η μερα οπως
ειναι τα ματια μεσα στη θηκη τους πως να σε δεχτω τωρα
ειμαι σαν ολα τα ρεματα του χινοπωρου που κινανε ταραχμενα
στη θεληση του νερου τι ειναι νερο πως λεγεται διχως ε-

ρώτα το νερό; Να σταματήσουμε τώρα πουμαστε ζωντανοί γιατί να φοριώθουμε κι άλλο τη μερα του σώματος και της γλώσσας. Να μη χάσουμε δηλαδή κανεναν απο φόβο —οποιο φόβο— να μας πάρει την ηδονή και τη λαχτάρα των οχθών και των ματιών που αλλάζουν σώματα στις ιδιες κοχες κοιτώντας τη γατα που περνάει με γρηγόρο στο δρομο και την κολώνα την καήμενη που εμείς ειμαστε ανοιξη και κεινη γινεται χλοη πολυ μα κρια απ τα χωράφια και το ποταμι. τουτο το ποταμι έγινε παιδικο παιγνιδι δηλαδή που του φορεσαν παρωπίδες να μην πνιξει κανεναν κι αυτοι οι παραποταμιοι εκτακτοι διαβατες κι αυτος ο κουτσος με τις αναβλητικες αφορμες του φιλιου κλεινω τα ματια και σε ψάχνω. οτι κι αν μου πεσει και πεσω το φιλαω και βρισκω το μυστικο που είναι οι θηλυκωμενες αξιες πραγμάτων στο ιδιο σου. αμα κοψω κατι και το παρω να φυγω. θαναι ονειρο που το μαρτυρησα κι έγινε καρβουνο θαναι σαν τα χαρτια στην ακρη της ασφαλτου. δε θαναι τιποτα. γιατί το χερι είναι μονο με τον ωμο σου. ετσι λοιπον αναδεμα μου ειμαστε ετσι κι αλλιως λιωσιμο λιωμα θα γινουμε μαζί με τον κοσμο που παμε να τον μαθουμε. οπως μαθαινει φως η μερα τη νυχτα. κι απ τις δυο μεριες μαζί με τα προσωπα στο ιδιο κεφαλι φιλιουμε και φιλιωνουμε με τον κοσμο που μας απανταει με αλλα πραγματα. δεν υπαρχει αληθεια με χειροπεδες στα πραγματα τα φυσικα μας. Ξαπλωμενες ιδεολογιες ζωντανοι προθανατοι κυκλαμινα στα βατα. μη αρκεστεις. μεχρι να φιλησεις την πετρα. θελω να πετρωσω σε σενα.

Χωρις αιμα δε μπορείς να ερωνεις να νερωνεις το σωμα σου να σε πινω απ το ιδιο να σε χαρω να σε χαρω με τα ματια μου και με την αποσταση μας που πετας και βλεπεις τι τα των εν τοις και ολες οι κλησεις και οι κλισεις της γλυκας να γινω αχαρος αμα τις μερες αυτες δε χαρεις ε πια καιρος για γλυκα. Ε πια φταιει η ζωη μας να κανει δρομους παρατοιχους. οπου παιρνουμε το ψωμι στο χερι και το τρωμε βαδίζοντας ως την αλλη μερα και χτες λοιπον συνεθαπτομην σοι σημερα κλαις στην παλαμη μου. γιατί; κι αν αυτα τα γραμματα είναι για το κλαμμα. τοτε ειμαστε επωνυμη εταιρεια πονου και να το ξερω. εξηλθε και εκλαυσε πικρως που πας κεφαλι αναμεσα στα συννεφα. αγαπησες καλε τον κοσμο τον κατω δω. ε πα δα και μενα;

Εγω δεν ειμαι δε θαμαι ειμη φυση και χωμα που πρεπει να χαιρεται τα ψηλα δεντρα. σπορο κυπαρισσιου. τοσο δα μικρουλη (ηχω με τον τροπο σου) τι τακ τικ τακ μικρο δια μικρου. λι εισαι.

Κανε μου ενα κυπαρισσακι να σημαντικό απο αποψη ως προς αυτο τουναντιον ηταν θετικα προβληματισμενο στο δια-ολο αυτα νερατζουλα φουντωμενη να σε ειμαι

Ερχομαι κι αν φευγω ειμαι ο ιδιος σε κοιταω να στα πω ετσι κοιταχτικα ειμαι μεσα στον κοσμο να σε βρισκω γλυκα γλυκα μου νυσταζω ο ηγαπησας πινω ο εδιψασες να πιεις εγω γραφω τ αμιλητο σου ψαχνω την πιο πετρα στις πετρες να με λειει να σου μιλαω σιγουρα γιατι τα ονοματα ειναι χρωματα το φυσικο ειναι στις μερες μας εν ειδει τοιχου και ποταμιου και γλωσσας τα μωρα μας τα χρωματα σταπραγματα ελα να σε φιλησω

Εγω αυτα στο χωριο μου τα ψελνω σε ηχο πλαγιο δευτερο δικο μου παραπονιारικο και συ στην πολη σου *paraprosniarico* περιμενω και περιμενε που θαρθει με τη γλυκα του κι αυτο να πινω νερο εδω και να ξεδιψας εκει που εισαι τουτο που σου λεω μη δα και το κανεις μυθο μην το θαυμασεις μην το βαλεις στο εικονισμα βαλτο στη γλωσσα σου σε γλωσσα που γραφω χωρις τονους χωρις διακοπες επιασα που λες την ακρη μου και την τραβαω με το χερι μου να μου εξω τα σωθικα μου μεχρι να τραβαω παραλογες γραμμες η θα κλαψω οχι απο πονο αλλα που σε βρηκα στην τελευταια αληθεια να σ ακουω να σ ακουω θελω κι ας με πνιγεις α ναι λεγαμε πως στο τελος θαμαι μετα και ερωτικος ιδρωμενος πεταμενος σ ολη τη γης ε να οπως οι γυφτοι απλωνουν τα ρουχα τους στα σφαλάχτια ετσι θαναι το σωμα μου εσυ δε θα κοιτας τα παιδακια αιμα να τρεχουν στις φλεβες μου και το πνευμα θαναι στη γλωσσα μου επ ονοματι σου κι η επανασταση μαζι κι αυτη η ερωτικη μου

Φιλαμε εσυ φιλα με φιλιακι μου νερακι μου ολακι μου και τρεις και τρις μου ις ις οπα - οπα στο νερο που προσπερναι το φυλλο το διψασμενο και το χαραζει σε δυο νερα παλι που ξανασμιγουν σε θελω να τρεχεις κι αυτο απο μενα να δεις το φυλλο της ετίας ερωτικο του ποταμου να πινει απο ριζα κι απο φυλλο θ αρχισω να σε φιλω απ τα πελματα κι ας πεθανω στον αερα των μαλλιων σου θελεις να σε λουστω να σε στολιστω μ ασπρη κορδελλα βγαλτα τα μαυρα βγαλτα ντυσου νερο νεραρα νερατατα

Η δε βγηκε απ το νερο κι απλωθηκε στην αμμο χαρα στη χαρα κι απανω αυτος ο ενας ηλιος που ομορφαινει βαφτιζοντας τις γραμμες των ταπεινων πραγματων των φυσικων

Γλυκοχαραζει ο ουρανος κι η αγαπη μου κοιμαται σιγα

παιδια διαβαινετε να μη μου την ξυπνατε ειναι στο παραθυρο προς τον ηλιο ιμειρεται αναχαραζει τη νυχτα και την καταπινει σαν το πριν σιγα-σιγα που περπαταις και τη μεσουλα σου κρατεις διπλα στη μυγδαλια που ντρεπεται για το ποιημα της πουπεσε κατω ποιημα πανω στο χωμα του χειμωνα και γω τιποτα δε λεω μεχρι που θα γραφουν οι μυγδαλιες και το χαραμα κι αμα παει ο ηλιος μια τριχια πανω απ τη ραχη να σφυριξει κι αμα παει πισω απ τη ραχη (τελικά εμαθα οτι η ραχη παει πισω απ τον ηλιο δεν πειραζει εγω ειμαι στο παλιο τωρα παιδι) ν απλωσει το χερι του να μου κλεισει το παραθυρο και να μαζεψει το φως του απ τα χωραφια παγναντευω ναρθουν τ αστερις για δεσ δεν εχω φτερα να ρθω εκει που-χεις φως για δεσ δεν εχω φτερα και πειναω διψαω ντρεπομαι νυσταζω βλεπω ενα πλαστικο με φλεβιτη

Αληθεια οι μερες τι ναναι λεω και ειμαι μεσα τους ετσι και τις νυχτες που γραφω και σ ονειρευομαι στο χαρτι και στα γραμματα τωρα καμια φορα σε παλευω με τ αλλα χερια ποσα χερια ναχω και το πρωι εχω δυο και δυο ολα δικα σου που καταπιανονται και σερνονται κι ακουμπανε κι αγκομαχουν απ το φορτιο των χυμων που σ αγγιζω, που πανε κι ερχονται μ ολα μας κι αυτη η εκκλησουλα με το καμπαναριουλι της (να μην εχει παραπονο) ειναι η δεν ειναι ερωτας εν τω μεταξυ σου κραταω τα χερια και το κλαμμα του χρονου παραδιπλα ανελαβε την ωρα λεπτο προς λεπτο σου κρατω τα χερια αυτο ειναι εξω λοιπον ο χρονος.

Εχω ενα κερι μπηγμενο στο πηλινο Ειναι σαν το λουλουδι π αγαπας μονο μονο σε μια λιμνη που βλεπεις στη λιμνη ασειστο και γυρω κοσμος πολυς κοσμος σε βιβλια μαρμαρα ξυλα εικονες αλλα αυτα που εχω και δε σε λενε σ αυτο το κερι το μπηγμενο στο πηλινο δε το λενε το περιλενε το περιφραζουν το πυροβολουν πυροβολιονται αλλα δεν πεφτουν μεσα στο πηλινο δε λειωνουν δεν γλυκιαινονται δεν ερωνουν δεν κερωνουν δεν χωματιζονται δεν κηροπηλωνονται εγω-καισυκεροπηλωνουμε στον ταδε χρονο στην κυρια στιγμη της στιγμης στον προχρονο στο μεταξυ του μη και του οντος στο σημειο που δεν μπορεις να πεις νυχτα ουτε μερα γιατι ειναι συνεχεια το ιδιο πραγμα ειναι μεσανυχτα ευχαριστω που μ εφερες ως εδω απο τοσο δρομο ναμαι συννεφο οχι για πολυ βεβαια ετσι μου φαινεται σε λιγο θα βρεξω

Μαζεψτε τα ρουχα σας απ τη γης ολη Θα βγει η δικη να λουστει να τη χτενισω μ αρεσει στην ανταμωση των πραγματος Δηλαδη η χλοη δεν παρεξηγει τους αχτενιστους στον

ερωτα γλυκαινεται να σε χτενισω εγω με τα χερια μου και τη γλωσσα μου και με τον αμιλητο ποθο τον συνεχεια πανηγυριζομενος απο καθε σημειο σου βεβαιωμενος και πληρωμενος επιτοπου σε χυμο χυμενος χωρις διαδικασια καμιας τελετης σα νερο πηγης ενα ειμαι φτωχο μου ρηματακι σε λεω για ολα τα νειπωτα και δε φτανει απο το χερι το κρατω και παλι αναζητω το το τι ειναι αυτο και τ αλλο τι ειναι αμα σωπασω Ετσι συνεχιζω να ειμαι ειωμενος και ειμαιομενος προς τα μεσα μου κι οποιος μ ακουσει και να που σε βρισκω κι αλλο κι αλλο ατελευτα και σου προτεινω το ιδιο κι ας με πεθαινουν με την αληθεια

Ποτε θα παμε στο ποταμακι —κι—κι—κι του τροπου σου που δεν αλλος απ αυτον που πηρες απ τις σταγονες και γω ναμαι το κατω που πεφτει να σε πιω μ ανοιχτο στομα να σε γλιψω παντου και παρα περα με κλειστα ματια εκθαμπα τα ματια ματια και το σωμα σωμα μεσα σε σωμα χωρις ματια ανοιχτα διαταγη στο παρονπραγμα το γεννημα μας ερωνουμε σε ο αγαπησαμε και μας αγαπησε που βγαινουμε καθε φορα μεσα απ τα χωματα αγαλματα με τη γλωσσα σα μαγοι αλλα δεν ειμαστε γιατι ταπραγματα μας φτιαχνουν και τα φτιαχνουμε μ αλλα λογια φταιμε που δε βλεπουμε το δακρυ του φυλλου για τον ηλιο που κρυβεται για μας που φευγουμε λεγομαστε ζωντανοι ερωτικοι μνημη δικαιουπραγματων ανεκαθεν που κουβαλαμε μεσα μας και μας επιβεβαιωνουν παροντες οντες κι αλλιως σχεδιαζοντας σπιτι σπιτιων μεσα στα σπιτια που στεκεται παντου κι ειμαστε μεσα με τη γλωσσα μετατρεποντας το φιλι του κατω χειλιου στο παν του χρονου και του κοσμου ετουτου και μιλαμε για ολα κι αλλα πανω και περα απ ολα τα γνωστα με τον ερωτα αποκαλυπτουμε τα φυλλα που σκεπαζουν τα πιο μικρα φυλλαρακια ενα και νακι και νανακι κοιμησου και μ αυτα που σε σκεφτομαι σου παραγγελνω γλωσσα σιγουρα αλλιως δε μπορω να σου πω τιποτα και γι αυτο σε φιλω

